ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΤΕΤΡΑΣΕΛΙΔΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΕΤΟΣ 8ΟΝ ΑΡ. 2654

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΣΤΕΦ. Ι. ΠΕΣΜΑΖΟΓΛΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Στοὰ Πεσμαζόγλου. Τηλέφωνα : 22711—22712

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ		ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	
Ἐτησία	Δρ. 380	Ἐτησία	Δολλ. 10
Ἑξάμηνος	» 200	Ἀμερικῆς	Δολλ. 15
Τρίμηνος	» 100	Γερμανίας	Μ. 50

Η ΠΡΩΪΑ

ΤΕΤΑΡΤΗ
24
ΜΑΪΟΥ 1933
Ἀνατολὴ ἡλίου 5.11′— Δύσις 7.33″
Συμεὼν τοῦ ἐν θαυμαστῷ ὄρει
Ο ΚΑΙΡΟΣ
Θερμ. μεγ. 21.7, ἐλαχ. 11.6. Ὑγρ. μετρία. Ἄνεμοι : ἀσθενεῖς. Θάλασσα : Κρητικὸν γαληνιαία.
ΒΑΡΟΜΕΤΡΟΝ : 761.4.

ΓΡΑΩΡ
Θ. ΕΞΟΥ
ΔΙΑ ΤΟΝ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΚΥΡΩΣΙΝ

Τὸ Ἐκλογοδικεῖον, καταρτιζόμενον, ὡς γνωστόν, ἀπὸ τὸν Ἄρειον Πάγον, ἔξεδίκασε χθὲς τὰς ἐνστάσεις κατὰ τῆς ἐκλογῆς τῆς Θεσσαλονίκης καὶ ἠκύρωσε τὴν ἐκλογὴν αὐτήν, χαρακτηρίσαν ὡς ἀντισυνταγματικὸν τὸν χωρισμὸν τῶν Ἰσραηλιτῶν εἰς ἴδιον ἐκλογικὸν σύλλογον. Καὶ ὁ βενιζελικὸς Τύπος ἔσπευσε νὰ ρίξῃ γοργὰς κραυγὰς περὶ «πραξικοπήματος», περὶ «δικαστικοῦ σκανδάλου», ἀλλὰ καὶ νὰ συναγάγῃ τὸ πολλὰ ὑποσχόν συμπέρασμα, ὅτι ἡ κυβέρνησις διετέλει ἐν συνεννοήσει πρὸς τὰ μέλη τοῦ Ἐκλογοδικείου. Καὶ προσεγίθετο εἰς ταῦτα ὅτι «ἡ συνεννόησις αὕτη, περὶ τῆς ὁποίας δὲν χωρεῖ πλέον καμμία ἀμφιβολία, ἀποτελεῖ, κατὰ τοὺς κύκλους τῆς ἀντιπολιτεύσεως, δεῖγμα ὑπαρχούσης βαθυτέρας κρίσεως, ἥτις δὲν πρέπει νὰ παρελθῇ ἀπαρατήρητος ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ».

Ἐγράφομεν χθὲς περὶ τοῦ πνεύματος τῆς φατρίας, τὸ ὁποῖον χαρακτηρίζει τὸ βενιζελικὸν κόμμα καὶ τὸ ὁποῖον κάμνει τοὺς φιλελευθέρους νὰ φαντάζωνται ὅτι πᾶν τὸ νομίμως μὲν γινόμενον, στρεφόμενον, ὅμως, ἐναντίον τῶν συμφερόντων τοῦ κόμματός των, ἀποτελεῖ πολιτικὴν ἀνωμαλίαν, ἢ «βαθεῖαν κρίσιν», δικαιολογοῦσαν παρανόμους ἐκ μέρους των ἀποπείρας πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ὁμαλότητος, ἡ ὁποία, εἰς τὴν ἀντίληψίν των ἰσοδυναμεῖ μόνον μὲ τὴν παρ' αὐτῶν κατάληψιν τῆς ἀρχῆς. Οὕτω καὶ τώρα, ὁ βενιζελισμός, μὴ περιοριζόμενος εἰς τὸ ἀπολύτως εὐδεξήγητον ἄλλωστε κομματικὸν πένθος του διὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἐκλογοδικείου, ὁμιλεῖ περὶ «πραξικοπήματος». Ἀλλὰ τίνος ; Τῆς κυβερνήσεως ; Ποίαν ἀναμιξιν ἔχει ἡ κυβέρνησις εἰς τὸ ἔργον τοῦ Ἐκλογοδικείου; Μήπως τὸ Ἐκλογοδικεῖον, τὸ ὁποῖον χθὲς ἠκύρωσε τὴν ἐκλογὴν τῆς Θεσσαλονίκης, δὲν εἶνε τὸ αὐτό — καὶ ὡς πρὸς τὴν σύνθεσίν του ἀκόμη — πρὸς τὸ κυρῶσαν πρὸ ἡμερῶν τὴν ἐκλογὴν Πειραιῶς ; Τότε, ἐπειδὴ ἡ κύρωσις ἐκείνη συνέφερε τὸ βενιζελικὸν κόμμα, τὸ Ἐκλογοδικεῖον ἦτο ἐν τάξει, πραξικόπημα δὲν ὑπῆρχε, «βαθεῖα κρίσις» δὲν εἶχεν ἐκδηλωθῆ. Τώρα, ἐπειδὴ οἱ βενιζελικοὶ προβλέπουν ὅτι εἰς τὰς ἐπαναληπτικὰς ἐκλογὰς τῆς Θεσσαλονίκης δὲν ὑπάρχει πιθανότης νὰ κερδίσῃ τὰς 20 ἕδρας ἡ ἀντιπολίτευσις, ρηγνύουν τὰ ἱμάτιά των καὶ καλοῦν τὸν λαὸν νὰ λάβῃ τὰ μέτρα του κατὰ τοῦ...πραξικοπήματος». Ὅτι δὲ ὑπῆρξε συνεννόησις Κυβερνήσεως καὶ Ἐκλογοδικείου δὲν ἀμφιβάλλουν καθόλου. Ἀπόδειξις — λέγουν — τούτου εἶνε τὸ γεγονὸς ὅτι αἱ κυβερνητικαὶ ἐφημερίδες ἐθεώρουν ἐκ τῶν προτέρων βεβαίαν τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἐκλογῆς. Ἀλλ' αἱ κυβερνητικαὶ ἐφημερίδες ἐβεβαίουν πρὸ ἡμερῶν ὅτι ἐπρόκειτο ν' ἀκυρωθῇ ἀπὸ τὸ Ἐκλογοδικεῖον ἡ ἐκλογὴ Πειραιῶς. Τότε, ὅμως, ἀφοῦ συνέβη τὸ ἀντίθετον, ἐπρόκειτο ἁπλῶς περὶ εἰδησεοποιήσεως μιᾶς ἁπλῆς προσδοκίας καὶ ὄχι περὶ «συνεννοήσεως»....

Θὰ ἦτο, ὅμως, ἀνάξιον νὰ ἐκταθῇ κανεὶς εἰς συζήτησιν ἐπὶ τοιούτων φλυαριῶν, ὀφειλομένων εἰς μίαν ἀπελπιστικῶς στενὴν φατριαστικὴν νοοτροπίαν, ὅπως προείπομεν. Γεγονὸς εἶνε ὅτι τὸ Ἐκλογοδικεῖον, νομιμώτατα, ἀνεπηρεάστως, ἠκύρωσεν ὄχι μόνον τὴν ἐκλογήν, ἀλλὰ κατ' οὐσίαν καὶ τὸν ἀντισυνταγματικὸν πράγματι ἐκλογικὸν χωρισμὸν τῶν Ἰσραηλιτῶν τῆς Θεσσαλονίκης. Ἡ ἐφημερὶς αὐτή, ἡ ὁποία ἀπὸ πολλοῦ καὶ κατ' ἐπανάληψιν συνηγόρησεν ὑπὲρ τῆς ἄρσεως αὐτῆς τῆς ἀντισυνταγματικῆς ἀνωμαλίας, αἰσθάνεται εἰλικρινῆ ἱκανοποίησιν διὰ τὴν πραγματοποίησιν τούτου. Οἱ Ἰσραηλῖται τῆς Θεσσαλονίκης εἶχον καταδικασθῆ νὰ ψηφίζουν χωριστά, ὡσάν νὰ μὴ ἦσαν Ἕλληνες πολῖται κατὰ τὸ Σύνταγμα, ἀπολύτως ἰσότιμοι πρὸς ὅλους τοὺς λοιποὺς πολίτας τῆς χώρας, ἢ ὡσὰν νὰ ἦτο λογικὸν καὶ ἐπιτετραμμένον νὰ ψηφίζουν χωριστὰ οἱ πολῖται τῆς χώρας κατὰ θρησκεύματα — καίτοι οἱ Ἰσραηλῖται τῶν ἄλλων Ἑλληνικῶν πόλεων ψηφίζουν ἀνέκαθεν μετὰ τῶν χριστιανῶν συμπολιτῶν των. Ἀλλ' ὁ ἐκλογικὸς χωρισμὸς των ὠφείλετο, ἁπλούστατα, εἰς βενιζελικοὺς κομματικοὺς ὑπολογισμούς, διότι οἱ Ἰσραηλῖται τῆς Μακεδονικῆς πρωτευούσης οὐδέποτε εἶχον δείξει συμπαθείας πρὸς τοὺς Φιλελευθέρους. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἀποκατέστη, διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐκλογοδικείου, τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ δίκαιον, ὅσον καὶ ἂν θορυβοῦν οἱ βενιζελικοί.

Εἰς ἀντιστάθμισμα, προφανῶς, τῆς κομματικῆς αὐτῆς ἀπωλείας, οἱ Φιλελεύθεροι ἐνεφανίσθησαν χθὲς εἰς τὴν Γερουσίαν ἀποφασισμένοι νὰ καταψηφίσουν τὸ περιλαμβανόμενον εἰς τὴν ἐξουσιοδότησιν νομοθέτημα, τὸ ἀφορῶν εἰς τὸν χωρισμὸν τῶν προσφυγικῶν συνοικισμῶν, ἐνῷ προηγουμένως ἡ βενιζελικὴ πλειονοψηφία τοῦ δευτέρου τούτου νομοθετικοῦ Σώματος εἶχε δειχθῆ διατεθειμένη νὰ μὴ ἐγείρῃ ζήτημα σχετικόν. Μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν γράφονται ταῦτα, ἡ Γερουσία δὲν ἐτερμάτισε τὴν συζήτησίν της. Εἶνε, ἐν τούτοις, ἀνάγκη νὰ παρατηρηθῇ ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἐκλογοδικείου ἔχει ἰσχὺν ὁριστικὴν καὶ κῦρος ἀδιαφιλονίκητον, ἀφοῦ πρόκειται περὶ τοῦ Ἀνωτάτου τῆς Χώρας Δικαστηρίου, θεσμοῦ μονίμου καὶ σεβαστοῦ. Ἐνῷ οἱαδήποτε ἀπόφασις τῆς Γερουσίας θὰ ἦτο ἀσυγκρίτως ὀλιγώτερον σημαντική, προκειμένου περὶ σώματος τοῦ ὁποίου ἡ κομματικὴ σύνθεσις δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν τόσον προσφάτως ἐκδηλωθεῖσαν θέλησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Δὲν πρέπει, ὅμως, νὰ λησμονῆται καὶ κάτι ἄλλο : κατὰ τὰς νέας ἐκλογὰς τῆς Θεσσαλονίκης, κατὰ τὰς ὁποίας εἰς μίαν τόσον μεγάλην καὶ τόσον σημαντικὴν περιφέρειαν τῆς χώρας θὰ κληθῇ ὁ λαὸς νὰ ἐκδηλώσῃ καὶ πάλιν τὸ φρόνημά του, παρέχεται μία καταλληλοτάτη εὐκαιρία νὰ προστεθῇ καὶ ἡ ἐν γένει στάσις τῆς Γερουσίας εἰς τὰ θέματα, ἐφ' ὧν θὰ πρόκειται ν' ἀποφανθῇ τὸ σημαντικὸν ἐκεῖνο τμῆμα τῶν Ἑλλήνων ἐκλογέων.

Ἡ κωμῳδία τῆς ζωῆς

Κόρη καὶ πατέρας

Σχετικῶς μὲ τὴν πολύκροτον ἀπαγωγὴν τῆς πλουσίας κόρης τοῦ Προέδρου τῶν Ζηλωτῶν Πειραιῶς κ. Γιανακοπούλου, μία κυρία μοῦ ἔλεγε χθές:

— Μὰ ἐπὶ τέλους τί πεῖσμα εἶνε καὶ αὐτὸ τοῦ πατέρα τῆς κόρης; Ἡ πρώτη ἔξαψίς του διὰ τὴν ἀπαγωγὴν ἦτο ὁπωσδήποτε δικαιολογημένη. Σύμφωνα μὲ τὰς αὐστηρὰς ἠθικὰς ἀρχὰς ποὺ πρεσβεύει, εἶχε κλείσει τὸ κορίτσι του μέσα εἰς τὸ σπίτι καὶ τοῦ εἶχε ἀπαγορεύσει πᾶσαν ἐρωτοτροπίαν, ὅταν δὲ αἰφνιδίως ἐπληροφορήθη ὅτι μὲ ὅλους τοὺς περιορισμοὺς ἡ Ζωΐτσα του τὸ ἔσκασε μὲ τὸν ἐραστήν της, ἦτο φυσικὸν νὰ ἐξεγερθῇ διὰ τὴν ἀπροσδόκητον αὐτὴν παρεκτροπήν. Τὴν ἔπαθε καὶ αὐτὸς ὅπως ὁ μυθολογικὸς Βασιλεὺς τοῦ Ἄργους Ἀκρίσιος, ὁ ὁποῖος μολονότι τὴν κόρην του Δανάην τὴν ἐφύλαττε μέσα εἰς χάλκινον πύργον, τὴν εὗρε μίαν ἡμέραν ἐγκυμονοῦσαν, διότι ὁ Ζεὺς εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸν πύργον ὑπὸ μορφὴν χευσῆς βροχῆς καὶ τοῦ τὴν διέφθειρε. Τὸ κακὸν ὅμως συνεχίζεται εἰς τὸν Πειραιὰ χωρὶς τέλος. Ὁ πατέρας ἐσκέφθη κατ' ἀρχὰς νὰ ἀποκληρώσῃ τὴν τόσον ἀπειθήσασαν θυγατέρα του. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὸ ἦτο ἀδύνατον, διότι δὲν ὑπῆρχε νομικὸς λόγος ἀποκληρώσεως, ἤρχισε νὰ χαρίζῃ τὴν περιουσίαν του εἰς Συλλόγους καὶ Ἑνώσεις ὁμοιδεατῶν του, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ μὴν ἀφήσῃ πενταράν ὡς κληρονομίαν εἰς τὴν ἀποστάτιδα. Ἐκήρυξε δηλαδὴ ἐξοντωτικὸν πόλεμον κατὰ τῆς θυγατρός του. Μὰ ἦτο τάχα τόσο μεγάλο τὸ ἔγκλημα τῆς ἀτυχοῦς; Ὑπανδρεύθη ἕνα νέον τὸν ὁποῖον συνέπεσε νὰ ἀγαπήσῃ, ἀλλὰ τὸν ὁποῖον ἀποκρύβει ὁ πατέρας της. Αὐτὸ εἶνε ἰκανὸν νὰ δικαιολογήσῃ τὴν προσπάθειαν πρὸς ἐξόντωσίν της; Ἕνα κορίτσι, ἐπειδὴ εἶνε πλούσιον καὶ ἔχει πατέρα αὐστηρῶν ἠθικῶν ἀρχῶν, δὲν ἠμπορεῖ λοιπὸν νὰ ἐκλέξῃ μόνον τὸν τὸν σύντροφον τῆς ζωῆς του, καὶ ὀφείλει νὰ πάρῃ γιὰ ἄνδρα του ἐκεῖνον ποὺ θὰ τοῦ ὑποδείξουν οἱ γονεῖς; Καλὸ εἶνε βέβαια νὰ γίνωνται τὰ συνοικέσια μὲ τὴν συγκατάθεσιν καὶ τῶν πλησιεστάτων συγγενῶν. Ἀλλὰ μεσολαβεῖ καμμιὰ φορὰ καὶ ὁ διαβολεμένος ὁ ἔρως. Πρέπει ὁ πατέρας εἰς τοιαύτην περίπτωσιν νὰ μεταβληθῇ εἰς μαινόμενον ταῦρον καὶ νὰ τὰ κάμῃ ὅλα γυαλιὰ καρφιά;...

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ χριστιανὸς ὁ πρόεδρος τῶν Ζηλωτῶν τὸ παρατράβηξε τὸ σχοινί. Ἡ πρώτη του ἀγανάκτησις δὲν ἐξένισεν ἀπολύτως κανένα. Τὰ ἐπακολουθήσαντα ὅμως, μετὰ τὸν τελεσθέντα γάμον, καὶ ἰδίως ἀφοῦ ἐγνώσθη ὅτι ὁ ἀπαγωγεὺς τῆς κόρης καὶ ἠθικὸς νέος εἶνε καὶ ἀπὸ λίαν ἔντιμον Πειραϊκὴν οἰκογένειαν, ἔθεσαν τὸν πρόεδρον τῶν Ζηλωτῶν ἀντιμέτωπον κάθε συμπαθείας τῆς κοινωνίας. Ὅπως τὸν ἐχαρακτήρισε καὶ ἡ ἀνωτέρω κυρία δὲν εἶνε πλέον πατὰ ἕνας κακὸς καὶ πεισματάρης πατέρας. Γιὰ νὰ ὁμολογήσουμε ὅμως καὶ τοῦ στραβοῦ τὸ δίκαιον, τὸ πεῖσμα τοῦ ἀδυσωπήτου πατρὸς ἔχει ἐν μέρει καὶ κάποιαν δικαιολογίαν, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν συνεπειῶν τὰς ὁποίας παρουσιάζουν οἱ σύγχρονοι γάμοι, καὶ μάλιστα οἱ γάμοι ἐξ ἔρωτος μεταξὺ νέων. Συνηθέστατα τὰς συνεπείας αὐτὰς τὰς ὑφίσταται ὁ πατέρας τῆς κόρης. Ἡ Ζωΐτσα βεβαίως τοῦ Πειραιῶς πιθανὸν νὰ μὴν ἔχῃ τὴν κακὴν τύχην ἄλλων ὁμηλίκων της, αἱ ὁποῖαι, ὑπανδρευθεῖσαι ἐξ ἔρωτος, κατέληξαν μὲ τὴν πάροδον ὀλίγου χρόνου, εἰς ἀπρίγραπτον ἀθλιότητα ζωῆς. Ἀλλ' ἐὰν συμβῇ τὸ ἀντίθετον, καὶ ὕστερα ἀπὸ τοὺς μῆνας τοῦ μέλιτος ἐπακολουθήσουν οἱ μῆνες τοῦ ὄξους καὶ τοῦ ξύλου; Ἡ νεαρὰ νύμφη θὰ τὰ ὑποφέρῃ εἰς τὴν ἀρχὴν ὅλα ἀσφαλῶς, ἀπὸ ἐντροπὴν νὰ ἐκθέσῃ τὰ συμβαίνοντα εἰς τοὺς γονεῖς της τοὺς ὁποίους δὲν ὑπῆρχουσεν. Ὅταν ὅμως τὰ πράγματα ἐκτραχυνθοῦν, διότι αὐτὸς ὁ διαβολάκος ὁ ἔρως ἔχει πτερὰ καὶ φεύγει εὔκολα ἀπὸ τὰ ζεύγη ποὺ παρεπλάνησε, τότε ἡ ἀπειθὴς κόρη θὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸ πατρικὸν σπίτι μὲ κλαμένα τὰ μάτια:

— Τί ἔχεις, Ζωΐτσα μου;

— Δὲν ἔχω τίποτε, μαμάκα μου.

— Μὰ ἐγὼ βλέπω τὰ μάτια σου καὶ εἶνε πρησμένα. Ἔκλαιγες χωρὶς ἄλλο ὅλη τὴ νύχτα.

— Μιὰ μικρὴ φιλονικία εἶχαμε μὲ τὸν ἄνδρα μου.

— Καὶ σὲ μάλωσε βέβαια.

— Ναι, λιγάκι.

— Μήπως καὶ σ' ἔβρισε μαζί;

— Μοῦ εἶπε καὶ μερικὰ ἀσχημα λόγια, ποὺ δὲν τὰ περίμενα.

— Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ σοῦδωσε καὶ καμμιὰ μπάτσα.

— Ἀλήθεια, μαμάκα μου! Μὲ χτύπησε, ὁ βάναυσος!

— Κατόπιν ὅμως θὰ τὰ φτειάσατε, δὲν εἶνε ἔτσι; Στὰ νεαρὰ ἀνδρόγυνα συμβαίνουν ἐνίοτε αὐτά.

— Οὔτε τὰ φτειάσαμε, μαμάκα μου, οὔτε ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ τὰ φτειάσουμε ποτὲ πλέον. Ὁ ἄνδρας μου ἔγινε ἀνυπόφορος. Μαζί του ἡ ζωὴ εἶνε ἀληθινὸ μαρτύριο. Ἤθελα νὰ ἔλθω καὶ νὰ σοῦ τὰ ἐξομολογηθῶ ὅλα πρὸ πολλῶν ἡμερῶν, ἀλλὰ ντρεπόμουνα τὸν πατέρα, γιατὶ δὲν τὸν ἄκουσα ὅταν παντρεύτηκα. Τώρα ὅμως τὸ ποτῆρι ἐξεχείλισε. Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ ὑποφέρω καὶ ἔρχομαι νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμην γιὰ ὅ,τι ἔγινε.

— Τὴν προῖκα τὴν ἔχει ὁ προκομμένος;

— Τἄφαγε ὅλα.

— Καὶ τώρα; Πῶς θὰ τὸ ποῦμε στὸν πατέρα σου;

— Μαμάκα μου! Καλή μου μαμάκα! Ἐσὺ ξέρεις...

Ὁ πατέρας λοιπόν, ὁ ὁποῖος δὲν ἠρωτήθη διὰ τὸν γαμβρόν, εἶνε ὑποχρεωμένος αὐτὸς μόνος νὰ πληρώσῃ τὰ σπασμένα. Δὲν περνᾷ καλὰ ἡ κόρη του μὲ τὸν ἄνδρα ποὺ ἠ ἰδία ἐδιάλεξε; Εἰς αὐτὸν θὰ γίνουν τὰ παράπονα. Τὴν κακομεταχειρίζεται, τὴν ὑβρίζει, τὴν ξυλοφορτώνει; Αὐτὸς ὀφείλει νὰ τὴν δεχθῇ καὶ πάλιν εἰς τὸ σπίτι του, μὲ τὴν προῖκα φαγωμένην, ὅπως ὁ πατέρας τὸν ἄσωτον υἱὸν τοῦ Εὐαγγελίου, ποὺ μακριὰν τῆς πατρικῆς οἰκίας κατήντησε νὰ τρέφεται μὲ τὸν ξυλοκέρατα τῶν χοίρων! Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ὁ φεμινισμὸς δὲν κατώρθωσεν ἀκόμη νὰ δώσῃ εἰς τὴν γυναῖκα τὴν ἰκανότητα νὰ μὴ καταφεύγῃ ἐκ νέου εἰς τὸν πατέρα ὁσάκις δὲν συμβιβάζεται μὲ τὸν ἄνδρα της, εἶνε λιγάκι δίκαιον νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ ἡ γνώμη τοῦ πατρὸς, ἀπὸ τὴν δεκαεπταετίδα θυγατέρα του, ἡ ὁποία ὑπανδρεύεται, ἂν ὄχι διὰ λόγους σεβασμοῦ, τοὐλάχιστον διὰ λόγους προνοίας. Διότι εἶνε μὲν ὁ ἔρως, ὅπως εἶπε καὶ ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ, ὁ ἀσπασμὸς τῶν ἀγγέλων πρὸς τὰ ἄστρα, συμβαίνει ὅμως ἐνίοτε νὰ εἶνε καὶ χαστούκι!

Ο ΑΠΟΜΑΧΟΣ

Ἡ μοῖρα τῶν ἐπαναστάσεων

Οἱ διέποντες αὐτὰς νόμοι

Ἄρθρον τοῦ Ἰταλοῦ δικτάτορος κ. Μπενίτο Μουσσολίνι

Τὸ πρό τινων ἡμερῶν γραφὲν ἄρθρον τοῦ Ἰταλοῦ δικτάτορος, τὸ ὁποῖον μεταφράζομεν κατωτέρω, δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔμμεσος νουθεσία καὶ ὡς κατάλογος ἐντολῶν καὶ συμβουλῶν πρὸς τὸν Χίτλερ. Φαίνεται ἄλλως τε, ὅτι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐγράφη.

Αἱ ἐπαναστάσεις προβάλλουν εἰς τὴν ζωὴν τῶν λαῶν ὡς περίοδος ἐσπευσμένης ἐξελίξεως, εἶνε ἐπροκὴ μεγάλης ἐντάσεως ἐν τῇ ἱστορίᾳ των. Τὸ δραματικὸν ἐπεισόδιον εἰς ἑκάστην ἐπανάστασιν εἶνε αἱ ταραχαί, ἤτοι ἡ χρησιμοποίησις τῆς βίας πρὸς δημιουργίαν τῆς νέας καταστάσεως πραγμάτων. Ἡ στάσις δύναται νὰ εἶνε περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον ἐκτεταμένη, περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον αἱματηρὰ καὶ δύναται νὰ ἐπενεργῇ ὡς ἀκαταμάχητος πίεσις φύσεως πνευματικῆς. Τυπικὸν περιστατικὸν τῆς ἐκδηλώσεως ἑνὸς λαοῦ ὑπῆρξεν ἡ ἐξέγερσις τῆς Ἰταλίας κατὰ Μάϊον τοῦ 1915, ἐξέγερσις, ἡ ὁποία ἐπέτυχε τὸν σκοπόν της, τὴν παραίτησιν ἀπὸ τῆς πολιτικῆς τῆς οὐδετερότητος, ἁπλῶς καὶ μόνον διὰ συγκεντρώσεων εἰς τὰς ὁδούς. Εἰς τὰς ἐξεγέρσεις ἠθικῆς φύσεως συγκαταριθμοῦ τοὺς ἐξ ἐπαναστάσεως ἐκλογικοὺς ἀγῶνας τοῦ Χίτλερ οἵτινες, διὰ τῆς ψηφοφορίας ἑκατομμυρίων ἐπὶ ἑκατομμυρίων ἀπεκάλυψαν τὴν ὕπαρξιν ἰσχυρᾶς θελήσεως ἀποσκοπούσης τὸν παραμερισμὸν τοῦ Συντάγματος τῆς Βαϊμάρης. Εἰς ὡρισμένας στιγμὰς δύναται νὰ σχηματισθῇ ἀντίθεσις μεταξὺ τῶν ὑπαρχουσῶν καθεστωτικῶν μορφῶν καὶ τῶν νέων ἀναγκῶν καὶ τάσεων. Ἡ ἐπανάστασις θέτει τέρμα εἰς τοιαύτας ἀντιθέσεις καὶ ἐπαναφέρει τὸ ἰσοζύγιον, μεταβάλλουσα ἢ αἴρουσα ἀπηρχαιωμένους θεσμοὺς καὶ εἰσάγουσα νέους.

Ὅλαι αἱ ἐπαναστάσεις ἔχουν συνεπῶς ὁμοειδῆ ἐξέλιξιν. Ἀρχίζουν μὲ μίαν συντακτικὴν ἐθνοσυνέλευσιν, ἤτις ἐνταφιάζει τὰς παλαιὰς μεθόδους καὶ ἐξομαλύνει τὸν δρόμον διὰ τὰς νέας. Ἔπειτα ἀκολουθεῖ «νομοθετικὴ συνέλευσις», ἡ ὁποία παρέχει εἰς τὴν νέαν κατάστασιν νομιμὸν ἔκφρασιν. Ἀλλ' ἡ νικήτρια ἐπανάστασις δὲν πρέπει νὰ ἀμύνεται μόνον ἐναντίον τῶν ἀντεπαναστάσεων, ὅπως συνέβη ἐν Γαλλίᾳ μεταξὺ 1789 καὶ 1793 ἐναντίον τῶν καλουμένων «Cidevants». Εἶνε δυνατὸν νὰ τῆς ἐπιτεθοῦν, νὰ τὴν παραπλανήσουν καὶ νὰ τὴν διαφθείρουν καὶ ἄλλαι δυνάμεις, πρὸ παντὸς δὲ στοιχεῖα ἀπὸ φύσεως καὶ ἀπὸ ἀνατροφῆς δυναστικά, στοιχεῖα βιαιοπραγοῦντα, τὰ ὁποῖα εἶνε βεβαίως κατ' ἀρχὰς ἀπαραίτητα διὰ τὴν ἐπανάστασιν, ἀλλὰ καθίστανται ἔπειτα ἐπικίνδυνα, ὅταν ἡ ἐξέγερσις ἔχει πλέον κοπάσει. Εἶνε τότε ἀνάγκη νὰ τεθοῦν τὰ στοιχεῖα αὐτὰ κατὰ μέρος καὶ νὰ τοῖς δοθοῦν θέσεις ἀνταποκρινόμεναι εἰς τὰς ψυχικὰς των διαθέσεις καὶ εἰς τὴν ἰδιοσυγκρασίαν των.

Τὰ πλέον ὅμως ἐπικίνδυνα στοιχεῖα διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἐξέλιξιν τῆς ἐπαναστάσεως εἶνε οἱ «ἐκμεταλλευταί» της, οἱ ἄνθρωποι δηλαδὴ ἐκεῖνοι, οἵτινες θεωροῦν τὴν ἐπανάστασιν ὡς ὑπόθεσιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ ἠδύναντο νὰ προσπορισθοῦν προσωπικὰ ὠφελήματα. Δυστυχῶς τὰ τοιαῦτα φαινόμενα εἶνε ἀναπόφευκτα, διότι ὑπάρχουν ἐν αὐτῇ τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει, ἤτις γεν-

(Συνέχεια εἰς τὴν 3ην σελίδα)

Φῶς εἰς τὸ ὁμιχλῶδες παρελθόν

Ἡ ἐπίσημος Ἀγγλικὴ ἱστορία τῶν ἐν Μακεδονίᾳ Συμμαχικῶν ἐπιχειρήσεων

Μερικὰ συμπεράσματα διὰ τοὺς κ.κ. Βενιζελικούς

Ἐξεδόθη τελευταίως εἰς κομψὸν τόμον ἡ ἐπίσημος Ἀγγλικὴ ἱστορία τῶν ἐν Μακεδονίᾳ πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων τῶν Συμμάχων, περιλαμβάνουσα εἰς 400 περίπου σελίδας ὅλην τὴν σειρὰν τῶν τόσων συνταρακτικῶν διὰ τὴν Ἑλλάδα γεγονότων.

Τὰ γεγονότα, αὐτὰ καθ' ἑαυτά, εἶναι πολὺ πρόσφατα ἀκόμη εἰς τὴν ἑλληνικὴν μνήμην ὥστε νὰ παρέλκῃ ἡ ἐπανάληψίς των. Ἀλλ' ὁ τρόπος καθ' ὃν ἐξιστοροῦνται εἰς τὸν Ἀγγλικὸν τόμον εἶναι ἐνδεικτικὸς τῆς χειρίστης ἐντυπώσεως τὴν ὁποίαν παρήγαγεν ἐν Ἀγγλίᾳ ὁ ἐσωτερικὸς διχασμὸς τῆς Ἑλλάδος ὁ προκληθεὶς ὑπὸ τοῦ κ. Βενιζέλου. Καὶ μετὰ τόσα ἔκτοτε ἔτη, καὶ μετὰ τὴν ἐκ τῶν πραγμάτων δικαίωσιν

Τὰ στενὰ τοῦ Ντεμὶρ Καποῦ

τοῦ Συμμαχικοῦ ἀγῶνος, ὁ ἐκ φύσεως εὐθὺς Ἀγγλικὸς χαρακτὴρ δὲν κατώρθωσε νὰ ἐξηγήσῃ τὸν διχασμὸν ἐκεῖνον, οὔτε νὰ κατανοήσῃ τὰ τόσον ἐγωϊστικὰ ἐλατήρια τοῦ δημιουργοῦ τῆς ἑλληνικῆς διαιρέσεως.

Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης, εἶναι χαρακτηριστικαὶ αἱ γραμμαὶ μὲ τὰς ὁποίας ἡ Ἀγγλικὴ ἐπίσημος ἱστορία τοῦ ἐν Μακεδονίᾳ πολέμου ἀρχίζει τὴν ἐξιστόρησιν τῆς «ἑλληνικῆς περιπλοκῆς», ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1916 μέχρι τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1917 :

«Αἱ πολιτικαὶ ὑποθέσεις τῆς Ἑλλάδος — λέγει ὁ ἐπίσημος Ἄγγλος ἱστοριογράφος — περὶ τὸ τέλος τοῦ 1916, περιεπλάκησαν κατὰ τρόπον λίαν ἀτυχῆ. Καὶ ἕως τώρα ἀκόμη τὰ δημιουργηθέντα ζητήματα δὲν ἔχει κατορθωθῆ νὰ ἀνακύψουν εἰς τὸ πλῆρες φῶς τῆς ἱστορίας, λόγῳ τῆς ὀμίχλης, ἡ ὁποία, προκληθεῖσα ἐκ τοῦ ἀγῶνος, δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ κατακαθίσῃ καὶ νὰ διαλυθῇ, ἐκτοτε. Καὶ αὐταὶ αἱ ἔγγραφοι ἀποδείξεις δὲν γίνονται δεκταὶ οὔτε καὶ σήμερον, παρ' ἑκατέρας τῶν ἀντιμαχομένων (ἑλληνικῶν) μερίδων. Ἐπὶ παραδείγματι, ἂν ἀναφερθῶμεν εἰς μίαν ὀχλαγωγίαν περὶ τῆς ὁποίας ὑπάρχουν πλήρεις ἀποδείξεις ὅτι ἔγινε, καὶ εἴχε μάλιστα σοβαρὰς συνεπείας, δὲν δυνάμεθα παρὰ ταῦτα νὰ συναγάγωμεν ἐξ αὐτῆς θετικὰ συμπεράσματα, διότι προβάλλεται ἐκεῖθεν ὅτι τὸ γεγονὸς ἐκεῖνο προεκλήθη ἢ ὑπεκινήθη ἀπὸ «πληρωμένους ψευδοπράκτορας» (agents provocateurs.)»

«Κατ' εὐτυχῆ συγκυρίαν — προσθέτει ὁ συγγραφεὺς τῆς ἱστορίας — ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐν Μακεδονίᾳ στρατιωτικὴν κατάστασιν, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ ζυγισθοῦν τὰ ἐλατήρια ἀμφοτέρων τῶν ἐν Ἑλλάδι πολιτικῶν μερίδων, τὰ ὁποῖα ἐν σχέσει μὲ τὴν στρατιωτικὴν κατάστασιν δὲν εἶχαν ἄλλο ἀποτέλεσμα παρὰ νὰ προκαλέσουν μίαν ρῆξιν περὶ τῆς τηρητέας πολιτικῆς μεταξὺ τῶν Γαλλικῶν ὑπουργείων τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ τῶν Ναυτικῶν... Εἰς τὴν κατωτέρω ἱστορίαν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν μόνον τὰ γεγονότα καὶ αἱ ἐπ' αὐτῶν ἐπίσημοι ἐκθέσεις, ὄχι αἱ ἀντιτιθέμεναι τάσεις καὶ ροπαί. Τὸ μόνον ἄλλωστε σημεῖον τὸ ὁποῖον εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐξετασθῇ ἐνταῦθα εἶνε τὸ ἀφορῶν τὴν Μεγάλην Βρεταννίαν. Καὶ αἱ μόναι ἀποδείξεις ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται ἡ κατωτέρω ἱστορία

Θεάματα

(Ανοιχτοί σύνδεσμοι)

ΕΘΝΙΚΟΝ. «Κάθε Κυριακή».

ΑΘΗΝΑΙΩΝ. «Ένας προσκυνά μέ τήν βαθιάρισμο» κ. Ν. Κατσίκης μονολογεί.

ΑΛΑΜΠΡΑ. Ἀρχίζει.

ΑΡΤΥΠΟΙΟΥΛΑΣ. «Τό ἑνιαῖο καὶ αἰώνιον τοῦ Τίμου Μαρκίτσα».

ΒΟΥΒΟΥΛΑ. «Ἀλουστάρα», «Ἔκφραση τῆς Παρουσίας μέ τό «Χαιρετισμό».

ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ. (Φίλοκα 11, Κυψέλη). «Ν' Ἀρκομίδου». Β' σειρά.

ΚΥΒΕΛΗΣ (Δοκιμάστε). «Ἔτσιμο ἤταν κι' αὐτό».

ΛΥΡΑ (Ἀγίου Παντελεήμονος). «Τό ἀστεῖο νόημα».

ΛΟΥΞ (Λεωφ. Ἀλεξάνδρας). Προσοχὴ σοβαρὴ ἐπιθεώρηση.

ΜΟΝΤΙΑΛ. «Ἤρθε μου ἔνα φαλί». Ὑπερέχει.

ΟΛΥΜΠΙΑ. 6.30 μμ. Ἡ συναυλία τῶν ἀδελφῶν Ἀγγελοπούλου μέ τό ἀκόμα ἀγαπημένο πρόγραμμα.

ΠΕΡΟΚΕ (Μακρυγιάννη - Γεωργίου - Σοῦτσο). «Ν' Ἀπόστολος».

Πειραιώς

ΑΠΟΛΛΩΝ. «Μωκέ Δαβίμον».

ΑΤΤΙΚΟΝ. «Ἐκεῖ νά τήν ἀγάπες τήν ἀγάπη τήν ἀγάπη».

ΓΝΕΖΙΑ. «Ἔξω ἀπό τό νόμο».

ΠΑΛΛΑΣ. «Πρωτομαγιά τοῦ κεφαλιοῦ».

ΣΠΑΝΤΙΤ. «Δέν θέλω νά μάθω πώς ἀγαπᾶς».

ΑΘΗΝΑΙΣΚΟΝ. «Ἔστρελλαν».

ΔΑΛΙΑ (Ἀγίου Παντελεήμονος). «Ἀπόψε ἀγαπᾶς».

ΖΕΥΦΟΣ. «Ὁ Ποιητὴς ἐκτυμημένος».

ΙΡΙΣ. Ὁ θέρος μου ὁ ὀμορφότερος μου».

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ. «Λίλυ ἡ κακιά Λίλυ».

ΠΑΛΛΑΣ (Ἀγίου Παντελεήμονος). «Ἀγάπη μου».

ΣΑΝΤΑΝΤΡΙΑ. «Ἀφοῦ λοιπόν».

ΣΑΛΑΜΙΝΑ. «Ἡ ἀγάπη τῶν ἀστεριῶν».

Τό Ραδιόφωνον

ΒΑΡΣΟΒΙΑ (1412 μ.). 7 μμ. Ἐπιθεώρηση. 8.30 μμ. Ὀρχήστρα. 9 μμ. Ρόμπερτ Μπέρνς. 9.15 μμ. Ὁ Τζόν Ἀνταμς. 9.45 μμ. Ἀναμετάδοσις ἀπό τό Βελιγράδιον (431 μ.). 8.30 μμ. Ὀρχήστρα. 9.30 μμ. Ἐρμηνεία τραγουδιῶν. 10.30 μμ. Τραγούδια.

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ (419 μ.). 6 μ.μ. Σύντομα τά ἀγγλικά μαθήματα. 8 μμ. Ὀρχήστρα.

ΒΙΕΝΝΗ (518 μ.). 6.20 μ.μ. Μουσική διασκεδάσεως. 8 μμ. Ὀρχήστρα. 9.25 μμ. Δύο μονολογιστές ἔργα. 10.35 μμ. Ἐλαφρόμουσικη.

ΒΟΡ. ΠΑΛ. ΣΤΑΥΡΟΠΗΓΙΑ (Γκλιβίτσα). 12.15 μμ. Μουσικὴ δίσκων. 3 μμ. Ὀρχήστρα. 8.10 μμ. Δίσκοι. 10 μμ. Ἐλαφρόμουσικη.

ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ (550 μ.). 6 μ.μ. Δίσκοι. 8.15 μμ. Ὀπερέττες. 12.15 μμ. Ἐπιθεώρηση.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ (Ὀμπαντίν. 385 μ.). 7.30 μμ. Ὁ Ἀλφρέντος Ἀμπρόζιος. 8.30 μμ. Ἀναμετάδοσις ἀπό τό Ἀμπαστόν. 9.45 μμ. Ὀρχήστρα. 10.30 μμ. Ἀναμετάδοσις ἀπό τό Ἀμπαστόν (441 μ.). 9.30 μ.μ. Εἰδήσεις. 9.45 μμ. Ὀρχήστρα.

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟΝ (1411 μ.). 6 μ.μ. Ὀρχήστρα. 8.30 μμ. Ἀναμετάδοσις ἀπό τό Βελιγράδιον. 9.45 μμ. Ἀναμετάδοσις ἀπό τό Βελιγράδιον.

Ἐντός μόνον τῶν ὡρῶν λειτουργίας, πρός τό ἀημόνιο ἄκρον ἀκούεται ἄλλο ἄκρον διδασκαλίας ἀνάγκαγκα εἰς 35 Καὶ ἐγκύκλιοι ἀπόκοποι καὶ ἐρώτημα Πιός ἐνε δυνατόν νά γογγύσεις ἀνεξιλόγητος γιατί ἀπόψε ἀπόστολος ἀπόστολος ἀπόστολος

ΠΡΩΪΑ ΩΡΑ 5η

ΤΟ ΤΕΤΡΑΜΕΡΕΣ ΣΥΜΦΩΝΟΝ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΝΑ ΜΕΛΕΤΑΤΑΙ

Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣ ΑΝΤΑΝΤ

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ, 23. (Τρανζόσεαν). — Ἀγγέλλεται ἐκ Παρισίων ὅτι αἱ πληροφορίαι περὶ ἐπικειμένης συνομολογήσεως τοῦ τετραμεροῦς συμφώνου ἀποδεικνύονται πρόωροι. Οὕτω αἱ πρωϊναὶ ἐφημερίδες γράφουν ὅτι ζητήματά τινα δέον νὰ διευκρινισθοῦν καὶ ὅτι σχετικὰς συνομιλίας διεξάγει ὁ ἐν Ρώμῃ Γάλλος πρεσβευτὴς καὶ ὁ κ. Μπονκούρ ἐν Γενεύῃ. Ἡ κυριωτέρα δυσχέρεια φαίνεται ὅτι ἔγκειται εἰς τὸ 16ον ἄρθρον τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Κ. Τ. Ε. τὸ ὁποῖον ἡ Γαλλία ἐπιθυμεῖ ν' ἀναφέρεται εἰς τὴν συμφωνίαν πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἀποτροπῆς ἀναγκαστικῆς ἀναθεωρήσεως τῶν συνθηκῶν.

ΡΩΜΗ, 23. (Ἀσύρμ.). — Εἰς τὸ Μέγα Φασιστικὸν Συμβούλιον ὁ κ. Μουσσολίνι ἐδήλωσεν ὅτι ἡ μελέτη τοῦ κειμένου τοῦ τετραμεροῦς συμφώνου συνεχίζεται ὑπὸ εὐνοϊκὰς συνθήκας καθὼς καὶ ὅτι ὡς βάσις τῆς μελέτης ταύτης χρησιμεύει τὸ γαλλικὸν ὑπόμνημα.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 23. (Ἀθην. Πρακτ.). — Ἡ Βουλὴ προέβη τὸ ἀπόγευμα εἰς τὴν ψήφισιν τοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν δαπανῶν καὶ εἶτα ἐπελήφθη τῆς συζητήσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν ἐσόδων.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συζητήσεως, ὁ ἀρχηγὸς τῆς δεξιᾶς κ. Μαρὲν, ἐπεμβαίνων, ἐδήλωσεν, ὅτι θ' ἀνατρέψῃ τὸν κ. Νταλαντιέ, ἂν ὑπογράψῃ τὸ τετραμερὲς σύμφωνον, ὡς ἀνέτρεψεν ἤδη τὸν κ. Ἐρριό.

Ὁ κ. Νταλαντιὲ ἀνελθὼν εἰς τὸ βῆμα, εἶπεν ὅτι μέχρι τοῦδε δὲν ἔλαβεν ἀνάγκην τῆς ὑποστηρίξεως τοῦ κ. Μαρὲν καὶ ὅτι θὰ ὑπογράψῃ τὸ τετραμερὲς σύμφωνον, ἐφ' ὅσον ἤθελε κρίνει αὐτὸ ἱκανοποιητικόν.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, 23. (Ἀθην. Πρακτ.). — Τηλεγραφήματα ἐκ Βαρσοβίας ἀγγέλλουν, ὅτι, κατὰ κυκλοφορήσασαν ἡμιεπίσημον ἀνακοίνωσιν, ἡ Πολωνία ὁριστικῶς ἀποκρούει τὴν συνομολόγησιν τοῦ τετραμεροῦς συμφώνου, ἀνεξαρτήτως τῆς μορφῆς του καὶ ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν ἡ Πολωνία θὰ κληθῇ ἢ οὐ νὰ μετάσχῃ τούτου.

Γενικῶς εἶνε ἡ ἐντύπωσις, ὅτι τὸ σύμφωνον ὑπὸ τὴν σημερινὴν αὐτοῦ μορφὴν ἀποτελεῖ ἀπόπειραν ἀντικαταστάσεως τῆς μεταξὺ τῶν ἐθνῶν ἰσοτιμίας διὰ τῆς καθιερώσεως τοῦ δόγματος τῆς ὑπεροχῆς Δυνάμεών τινων ἐπὶ τῶν ἄλλων κρατῶν. Προστίθεται, ὅτι ἡ Πολωνία, ὡς κυρίαρχον κράτος, δὲν πρόκειται νὰ δεσμευθῇ κατὰ τὴν διεξαγωγὴν οἱωνδήποτε διπλωματικῶν διαπραγματεύσεων εἰς τὸ μέλλον ἐξ ἑνὸς συμφώνου, εἰς τὸν καταρτισμὸν τοῦ ὁποίου δὲν μετέσχε καὶ τὸ ὁποῖον μάλιστα δὲν ὑπέγραψε.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 23. (Ἀθην. Πρ.). — Ὁ ἐν Γενεύῃ ἀνταποκριτὴς τῆς «Ζουρνάλ» τηλεγραφεῖ ὅτι ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Νοτιοσλαυΐας κ. Γιέφτιτς καὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Τσεχοσλοβακίας κ. Μπένες προέβησαν εἰς διάβημα διαμαρτυρίας πρὸς τὸν κ. Μπονκούρ διὰ τὴν ἐνδεχομένην συνομολόγησιν τοῦ τετραμεροῦς συμφώνου. Ἐπίσης ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Πολωνίας κ. Μπέκ ἐπεφόρτισεν ἐπισήμως τὸν ἐν Παρισίοις πρεσβευτὴν τῆς Πολωνίας νὰ δηλώσῃ πρὸς τὸν κ. Νταλαντιὲ ὅτι ἡ σύναψις τοῦ τετραμεροῦς συμφώνου θὰ ἠνάγκαζε τὴν Πολωνίαν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Διάσκεψιν τοῦ Ἀφοπλισμοῦ. Εἰς ἀνάλογον διάβημα προέβη καὶ ὁ ἐν Γενεύῃ ἀντιπρόσωπος τῆς Πολωνίας πρὸς τὸν κ. Μπονκούρ.

ΑΙ ΧΘΕΣΙΝΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΦΙΔΙΚΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ

ΙΔΡΥΕΤΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

Η ΑΓΟΡΑ ΤΩΝ ΠΛΕΟΝΑΣΜΑΤΩΝ

Χθὲς τὴν ἑσπέραν συνῆλθεν εἰς συνεδρίασιν τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Α. Σ. Ο. καὶ ἠσχολήθη μὲ τὴν ἐξέτασιν διαφόρων ζητημάτων σχετικῶν μὲ τὴν ἐνίσχυσιν τῶν σταφιδοπαραγωγῶν.

Τῆς συνεδριάσεως προήδρευσεν ὁ ὑφυπουργὸς τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας κ. Στεφανόπουλος, ὅστις ἐτόνισεν εἰς τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Α. Σ. Ο. τὴν ἀνάγκην τῆς ἱδρύσεως ἀσφαλιστικοῦ ὀργανισμοῦ εἰς τὸν ὁποῖον νὰ ἀσφαλίζουν οἱ σταφιδοπαραγωγοὶ τὴν σταφίδα ἀπὸ τῶν κινδύνων ἐκ τῆς χαλάζης, τοῦ παγετοῦ κλπ. θεομηνιῶν. Ἐπὶ τῆς προτάσεως τοῦ κ. ὑφυπουργοῦ προεκλήθη εὐρεία συζήτησις, ἥτις κατέληξεν εἰς τὴν λῆψιν κατ' ἀρχὴν ἀποφάσεως περὶ ἱδρύσεως τοῦ ὀργανισμοῦ. Ὁ τρόπος τῆς λειτουργίας τοῦ ὀργανισμοῦ, οἱ πόροι αὐτοῦ καθὼς καὶ τὰ τῆς ἀσφαλίσεως τῶν παραγωγῶν θὰ κανονισθοῦν βραδύτερον.

Κατ' ἰδιαιτέρας μας πληροφορίας συζητοῦνται αἱ ἑξῆς ἀπόψεις διὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ ὀργανισμοῦ: Ἡ ἵδρυσις αὐτοῦ θὰ γίνῃ ὑπὸ τοῦ Α.Σ.Ο. παρ' ὧ καὶ θὰ λειτουργῇ. Πόρους θὰ ἔχῃ μικρὰν εἰσφορὰν τοῦ Α. Σ. Ο. καὶ τὰς εἰσφορὰς διὰ τὴν ἀσφάλισιν τῶν παραγωγῶν. Αἱ εἰσφοραὶ θὰ ποικίλλουν κατὰ περιφερείας καθιερουμένου τοῦ κλιμακωτοῦ συστήματος. Οὕτω οἱ παραγωγοὶ τῶν περιφερειῶν αἱ ὁποῖαι προσβάλλονται περισσότερον ὑπὸ τῶν θεομηνιῶν θὰ πληρώνουν μεγαλύτερον ποσοστόν. Αἱ λοιπαὶ μικρότερον. Συζητεῖται ἐπίσης καὶ ἡ ἄποψις τῆς ἱδρύσεως τοπικῶν ἀσφαλιστικῶν ταμείων.

Η ΑΓΟΡΑ ΤΩΝ ΠΛΕΟΝΑΣΜΑΤΩΝ

Ἐπηκολούθησε κατόπιν συζήτησις σχετικῶς μὲ τὴν ἐξαγορὰν τῶν πλεονασμάτων, ἐλήφθη δὲ ἀπόφασις, ὅπως ταῦτα ἐξαγορασθοῦν εἰς τιμὴν βελτιωμένην κατὰ 200 δραχμὰς τὸ χιλιόλιτρον.

Ἡ ληφθεῖσα ἀπόφασις ἐκοινοποιήθη εἰς τὰς ἑνώσεις τῶν παραγωγῶν διὰ τοῦ κάτωθι τηλεγραφήματος τοῦ Α.Σ.Ο.:

«Ἡ Διοικητικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ Α.Σ.Ο., εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ Νομοθετικοῦ Διατάγματος τῆς 9ης Μαΐου καὶ ἐν συνεχείᾳ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου περὶ ἐξαγορᾶς τῶν πλεονασμάτων ἀπὸ τοῦδε, ἀπεφάσισεν ὅπως ἡ διαφορὰ τοῦ συναλλαγματικοῦ παρακρατήματος, τοῦ παραχωρηθέντος ὑπὸ τοῦ Κράτους, ὁρισθεῖσα εἰς 200 δραχμὰς κατὰ χιλιόλιτρον, καταβληθῇ σὺν τῇ γνωστῇ τιμῇ τῆς ἐξαγορᾶς πλεονασμάτων ἄμα τῇ παραδόσει τούτων.

Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ διακοσιόδραχμον θὰ δοθῇ καὶ εἰς ἐξαγορασθησόμενα δελτία παρακρατήσεως, ἅτινα, συμφώνως τῷ νόμῳ, θὰ ἐξαγορασθοῦν μετὰ τὴν 15 Ὀκτωβρίου.»

Ὡς γνωστὸν, ἡ ὁρισθεῖσα ἀρχικῶς τιμὴ ἐξαγορᾶς τῶν πλεονασμάτων κυμαίνεται ἀπὸ 3299—3599 κατὰ περιφερείας.

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΣΜΟΥ

Ὁ γερουσιαστὴς κ. Ζαβιτσάνος πρόκειται ν' ἀναπτύξῃ καὶ εὐρύτερον τὰς ἐν τῇ Γερουσίᾳ ἐκτεθείσας χθὲς ἀντιλήψεις του περὶ χρεωκοπίας τοῦ Κοινοβουλευτισμοῦ εἰς δημοσίαν συγκέντρωσιν εἰς τὸ θέατρον «Ἀλάμπρα», ὁρισθεῖσαν διὰ τ' [illegible] Μαΐου. Βραδύτερον ὁ κ. Ζαβιτσάνος θὰ ἐπ[illegible]ιρήσῃ καὶ περιοδείαν εἰς τὰς κυριωτέρας πόλεις τῆς Ἑλλάδος διὰ ν' ἀναπτύξῃ τὰς ἰδέας του.

Ὁ κ. Καφαντάρης ὁμιλῶν σχετικῶς πρὸς τὰς ὡς ἄνω ἀντιλήψεις τοῦ κ. Ζαβιτσάνου περὶ κοινοβουλευτισμοῦ, ἐδήλωσε τὰ ἑξῆς:

«Εἶναι γνωστὴ ἡ ἐκτίμησις τὴν ὁποίαν ἔχω διὰ τὸ πρόσωπον τοῦ κ. Ζαβιτσάνου. Εἰς ὅ,τι ὅμως ἀφορᾷ τὰς ἰδέας του ταύτας εὑρίσκομαι εἰς τὸν ἀντίθετον πρὸς τὸν κ. Ζαβιτσάνον πόλον».

ΔΙΑΨΕΥΣΙΣ ΔΗΘΕΝ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΩΣ

Ὁ κ. Ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν ἐπανελθὼν χθὲς τὸ ἑσπέρας ἐκ Κερκύρας προέβη εἰς τὰς κάτωθι δηλώσεις:

«Μὲ ἔκπληξίν μου ἔμαθον, μόλις ἔφθασα ἐνταῦθα, ὅτι ἀπεστάλησαν ἐκ Κερκύρας καὶ ἐδημοσιεύθησαν δηλώσεις μου, περὶ ναυτικοῦ προγράμματος, περὶ ἀλλαγῆς ἀρχηγοῦ εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν, περὶ καταδρομικῶν, περὶ μονομαχίας καὶ ἄλλων. Ταῦτα πάντα εἶνε φαντασιώδη καὶ δηλῶ ὅτι οὐδεμίαν τοιαύτην εἶδευς συνέντευξιν ἔδωσαν.

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

ΤΟ ΕΚΛΟΓΟΔΙΚΕΙΟΝ ΗΚΥΡΩΣΕ ΧΘΕΣ ΤΑΣ ΕΚΛΟΓΑΣ ΤΗΣ ΘΕΣ)ΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Ο ΝΟΜΟΣ ΠΕΡΙ ΧΩΡΙΣΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΕΚΡΙΘΗ ΑΝΤΙΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟΣ

ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΟΝΤΑΙ ΝΕΑΙ ΕΚΛΟΓΑΙ ΔΙ' ΕΙΚΟΣΙ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΑΣ ΕΔΡΑΣ

Τὸ ἐκλογοδικεῖον ἐξέδωκε χθὲς τὴν ἀπόφασίν του ἐπὶ τῶν ἐνστάσεων κατὰ τοῦ κύρους τῶν ἐκλογῶν Θεσσαλονίκης. Ἡ ἀπόφασις ἀκυροῖ τὰς ἐκλογὰς Θεσσαλονίκης, ἔχει δὲ ἐπὶ λέξει ὡς ἑξῆς:

Ἀριθ. 13

Τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 45 τοῦ Συντάγματος Εἰδικὸν Δικαστήριον συγκείμενον ἐκ τῶν κληρωθέντων Δικαστῶν 1) Ἰ. Σαουνάτσου, Ἀρεοπαγείτου, Προέδρου, 2) Ἐμμ. Μελισσίδου, Προέδρου Ἐφετῶν, 3) Η. Σπηλιώτη, 4) Π. Κερασιώτη, 5) Γ. Τσιριγώτη, 6) Α. Λάππα, 7) Α. Κιτσικοπούλου, 8) Δ. Χίμου, 9) Α. Κριεζῆ, 10) Χ. Σταυροπούλου, 11) Ν. Σταθοπούλου, Ἐφετῶν, παρόντος καὶ τοῦ ἔργα Γραμματέως παρ' αὐτῷ ἐκπληροῦντος ὑπογραμματέως τοῦ Ἀρείου Πάγου Ἰω. Σγαρίγιαννη.

Συνεδριάσαν τὴν 6ην Μαΐου 1933, δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου, δρισθέντι διὰ τοῦ ἀπὸ 5 Μαΐου 1933 Δ)τος, ἵνα, συμφώνως τῷ Νόμῳ ΓΠΝΕ)1911 «περὶ ἐξελέγξεως καὶ ἐκδικάσεως τῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν» ἀποφασίσῃ περὶ τῆς ἐξελέγξεως καὶ ἐκδικάσεως τῆς ἐνεργηθείσης τὴν 5ην Μαρτίου 1933 ἐκλογῆς, τῶν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθμοὺς 312 καὶ 313 ἐ. ἔτους ἀποφάσεων τῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ Προτοδικῶν ἀνακηρυχθέντων βουλευτῶν τῆς ἐκλογικῆς περιφερείας τοῦ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης καὶ ἐκλογικοῦ Συλλόγου Ἰσραηλιτῶν Θεσσαλονίκης, κατὰ τοῦ κύρους τῆς ὁποίας ὑπεβλήθη ἡ ἀπὸ 18 Μαρτίου 1933 ἔνστασις τῶν 1) Εὐρυσθέως Μαγιάκου, ὑποψηφίου βουλευτοῦ Θεσσαλονίκης παρασταθέντος μετὰ τῶν πληρεξουσίου του δικηγόρων Π. Μαγιάκου καὶ Κ. Τσουκαλᾶ, κατὰ τῶν ἀνακηρυχθέντων βουλευτῶν 1) Ἀλεξάνδρου Ζάννα, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Γ. Δουζίνα, 2) Νικολ. Ἀνδρεάδου παρασταθέντος μετὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Γ. Δουζίνα, 3) Δημ. Εὐθυμιάδου, 4) Ἰωάννου Ἀποστόλου, 5) Δημοσθένους Ἀμπατζοπούλου, 6) Ἐπαμεινώνδα Σωτηριάδου, 7) Ἀλεξάνδρου Παπαθανάση, 8) Εὐριπίδου Παπαδοπούλου, 9) Ἰωάννου Δημάδη, 10) Δημ. Δημάδη Ἀθηνοδώρου, 11) Μπιράκη Ἀνδρ. 12) Μουζενίδου Κυριάκου, 13) Σταθάκη Ἰωάννου, 14) Λεβαντῆ Πέτρου, 15) Τζηρίδη Γεωργίου, 16) Τσακμάκη Σεραφείμ, 17) Ραλλίδη Ἀντωνίου (βουλευτῶν τῆς περιφερείας τοῦ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης) καὶ Δανιὴλ Ἀλλαλούφ καὶ Ἰσσάκ Μόχλο ἀνακηρυχθέντων βουλευτῶν τοῦ Συλλόγου Ἰσραηλιτῶν Θεσσαλονίκης μηδόλως παρασταθέντων.

Τὴν ἔνστασιν ταύτην μεθ' ὅλων ἐν γένει τῶν ἐγγράφων πρακτικῶν διαλογῆς κλπ., τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν δι' ἐγγράφου διεβίβασε τῷ Εἰσαγγελεῖ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅστις διηύθυνε ταύτην μετὰ τῶν ρηθέντων ἐγγράφων τῷ Προέδρῳ τοῦ Δικαστηρίου τούτου.

Μεθ' ὃ συμφώνως τῷ Νόμῳ (ΓΠΝΕ)1911 συνετάχθη ἐτοιχολλήθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως ἔκθεμα ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ὅστις ὥρισεν ἡμέραν συζητήσεως τῆς ἄνω ἐνστάσεως τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης σημειουμένην, καθ' ἣν:

Ἀκούσαν τοῦ παρασταθέντος ἐνισταμένου, τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ καὶ τῶν καθ' ὧν ἡ ἔνστασις καὶ τοῦ πληρεξουσίου αὐτῶν.

Λαβὸν ὑπ' ὄψει τὰ ἐν τῇ δικογραφίᾳ σχετικὰ ἔγγραφα καὶ τὸν Νόμον (ΓΠΝΕ)11.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον

Ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἔνστασις ἐναντίον τοῦ κύρους τῶν ἐκλογῶν τῆς περιφερείας Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης καὶ τοῦ Συλλόγου Ἰσραηλιτῶν, τακτικῶς καὶ ἐμπροθέσμως ἠσκήθη κατὰ τὰς προσαγομένας ἀποφάσεις ἀνακηρύξεως τῶν ἐκλεγέντων βουλευτῶν καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτῶν βεβαίωσιν τοῦ ἁρμοδίου δικαστικοῦ κλητῆρος.

Ἐπειδὴ ἡ ἐξέλεγξις καὶ ἡ ἐκδίκασις τῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν ἀνετέθη διὰ τοῦ ἄρθρου 45ου τοῦ Συντάγματος εἰς εἰδικὸν Δικαστήριον, συγκροτούμενον κατὰ τὰς διατάξεις αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐπακολουθήσαντος ΓΠΝΕ νόμου τῆς 9)12 Δεκεμβρίου 1911 «περὶ ἐξελέγξεως καὶ ἐκδικάσεως τῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν» κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ὁποίου ἡ τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐνέργεια προκαλεῖται μὲν διὰ τῆς ἐγέρσεως ἐνστάσεως, ἡ περαιτέρω ὅμως ἔρευνα διενεργεῖται αὐτεπαγγέλτως μὴ περιοριζομένη μόνον εἰς τὰς αἰτήσεις καὶ τὰ ἐπιχειρήματα τῶν ἐνδιαφερομένων. Αἱ τοῦ δικαστηρίου τούτου ἀποφάσεις ὑπὸ οὐσιαστικὴν ἄποψιν δικαστικαὶ ἀποφάσεις καὶ αὗται εἰσί, συμφώνως τῷ Συντάγματι καὶ τοῖς νόμοις ἐκδεδομέναι καὶ πλήρους τυγχάνει καὶ ὡς πρὸς τὸ εἰδικὸν τοῦτο δικαστήριον ἐφαρμογῆς ἡ διάταξις τοῦ 5ου ἄρθρου τοῦ Συντάγματος, ὡς καὶ ἡ ἑρμηνευτικὴ ἐπὶ τούτου δήλωσις, καθ' ἣν τὰ δικαστήρια ὑποχρεοῦνται νὰ μὴ ἐφαρμόζουν νόμον, ὅστινος τὸ περιεχόμενον ἀντίκειται πρὸς τὸ Σύνταγμα. Ἡ γενικῆς σημασίας ἔκφρασις τοῦ Συντάγματος, ὅτι αἱ ἐνστάσεις δέον νὰ ἀναφέρωνται εἰς ἐκλογικὰς παραβάσεις ὡς καὶ ἡ τοῦ ἄρθρου 4ου τοῦ εἰδικοῦ νόμου τοιαύτη περὶ παραβάσεων κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς ἐκλογῆς, οὐδεμίαν ἐμφανίζουσιν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀνωτέρω κεφαλαιώδη ἀρχὴν, τὴν διὰ τοῦ ἄρθρου 5ου τοῦ Συντάγματος καθιερουμένην, ἀφοῦ καὶ ἡ ἐνέργεια τῆς ἐκλογῆς ἐπὶ τῇ βάσει νόμου ἀντισυνταγματικοῦ καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀνυπάρκτου, καθόλου πλημμελὴς ἐστί. (Σύμφωνος καὶ ἡ νεωτέρα ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου τούτου ὑπ' ἀριθ. 19 τῆς 7 Δεκεμβρίου 1932. Παράβαλε καὶ Ν. Ν. Σαριπόλου Σύστημα Συνταγματικοῦ Δικαίου Τόμ. Β' παρ. 84 καὶ ἐπ. ἐκδ. 4η καὶ τόμ. Α' παρ. 25 «ἡ ἐξέλεγξις καὶ ἐκδίκασις τοῦ κύρους τῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν», Θεμ. Δ. Τσάτσου «Ἐκλογαί» ἄρθρον δημοσιευθὲν ἐν τῷ λεξικῷ Νομικῆς, Διοικήσεως καὶ Ἀστυνομίας § 1 «περὶ τῶν Συνταγματικῶν Ὁρίων τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐκλογικοῦ δικαιώματος» § 14 «Τὸ Εἰδικὸν Ἐκλογοδικεῖον».

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 36 τοῦ Συντάγματος ἡ Βουλὴ σύγκειται ἐκ βουλευτῶν ἐκλεγομένων κατὰ νόμον ὑπὸ τῶν ἐχόντων δικαίωμα πρὸς τοῦτο πολιτῶν δι' ἀμέσου, καθολικῆς καὶ μυστικῆς ψηφοφορίας, ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν βουλευτικῶν ἑδρῶν ἑκάστης ἐκλογικῆς περιφερείας ὁρίζεται διὰ νόμου, ἀναλόγως τοῦ πληθυσμοῦ αὐτῆς καὶ κατὰ τὴν ἑρμηνευτικὴν ἐπὶ τοῦ ἄρθρου τούτου δήλωσιν, ἡ διατύπωσις αὕτη δὲν ἐμποδίζει ὅπως ὁ ἀριθμὸς τῶν βουλευτικῶν ἑδρῶν ὁρίζηται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ψηφιζόντων ἐκλογέων. Συνέπεια τῆς οὐτωσὶ καθιερουμένης θεμελιώδους ἀρχῆς τῆς καθολικότητος τῆς ψηφοφορίας, ὡς καὶ τῆς διὰ τοῦ δου ἄρθρου τοῦ αὐτοῦ Συντάγματος θεσπιζομένης ἰσότητος τῶν πολιτῶν, ἐστὶν ἡ ἴση ἐκλογικὴ ἐνέργεια, ἡ ἰσότης τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν—ἐκλογέων πρὸς ἐνάσκησιν τῆς ψήφου—πολιτειακῆς λειτουργίας παρ' οὐδενὸς ἀμφισβητουμένης, καίτοι ὁ ὅρος οὗτος δὲν ἀναγράφεται ρητῶς ἐν τοῖς ἡμετέροις Συντάγμασιν, ὅτι ἡ καθολικὴ ψηφοφορία εἶνε παρ' ἡμῖν καὶ ἴση, (Ν. Ν. Σαριπόλου ἔνθ. ἀνωτ. τόμ. Α' σελ. 277 ἐκδ. 1915, Α. Σβώλου «Τὸ Νέον Σύνταγμα καὶ αἱ βάσεις τοῦ πολιτεύματος» σελ. 273 καὶ ὑπόσημ. 2α καθ' ἣν ἐκ τῶν συζητήσεων τῆς Συνελεύσεως τοῦ 1864 προκύπτει σαφῶς ὅτι ἡ καθολικὴ ψῆφος ἐνοεῖτο καὶ ἴση). Ἑτέρα βασικὴ ἀρχὴ τοῦ Συντάγματος τῆς ἡμετέρας Δημοκρατίας ἐκ τῆς προμνησθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 36 συναγομένη ἐστὶν ἡ τῆς ἐκλογῆς τῶν βουλευτῶν ἀπὸ τοὺς πολίτας κατὰ γεωγραφικὰς περιφερείας καὶ ἀναλόγως τοῦ πληθυσμοῦ ἑκάστης αὐτῶν, θεωρητικῆς δὲ καθαρῶς ἀξίας εἰσί, κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ρητῶν διατάξεων τοῦ ἡμετέρου Συντάγματος, αἱ ἐναντίον αὐτῆς ἐπικρίσεις, αἱ ἀκουσθεῖσαι καὶ παρ' ἡμῖν ὅτι εἶνε ἀρχὴ πεπαλαιωμένη καὶ ὅτι κατὰ τὴν σύγχρονον ἐποχὴν ὡς ὁλοκλήρωσις τῆς δημοκρατικῆς ἐκπροσωπήσεως δὲν θεωρεῖται μόνη ἡ ἐκλογὴ βουλευτῶν κατὰ γεωγραφικὰς περιφερείας, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπαγγελματικὴ ἐκπροσώπησις, ἡ ἔχουσα βάσιν τὴν κοινότητα τοῦ ἐπαγγέλματος, ἀποτελοῦσαν τὴν γνησιωτέραν δημοκρατικὴν ἐκπροσώπησιν κλπ. (Πρακτικὰ τῆς Δ' ἐν Ἀθήναις Συνταγματικῆς τῶν Ἑλλήνων Συνελεύσεως συνεδρία ΡΞΕ τῆς 27 Μαρτίου 1928, ἔνθα αἱ ἀγορεύσεις τῶν πληρεξουσίων Γ. Παπανδρέου, Π. Καρασεβδᾶ κλπ.).

Ἐπειδή, κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω, ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ Νόμου 5824 τῆς 24)25 Ἰανουαρίου 1920 ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὁποίου ἐνηργήθησαν αἱ προσβαλλόμεναι ἐκλογαὶ βουλευτῶν, καθ' ἣν οἱ Ἰσραηλῖται ἐκλογεῖς τοῦ Δήμου Θεσσαλονίκης ἀποτελοῦσιν ἰδίον ἐκλογικὸν σύλλογον, συνιστωμένης οὕτως ἐντὸς τῆς ἐκλογικῆς περιφερείας τοῦ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης καὶ ἑτέρας τοιαύτης οὐχὶ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ πληθυσμοῦ ἀλλὰ διὰ θρησκευτικῆς διαιρέσεως τῶν πολιτῶν, ἀφοῦ καὶ οἱ Ἰσραηλῖται Θεσσαλονίκης, δυνάμει τοῦ 4ου ἄρθρου τῆς συνθήκης τῶν Ἀθηνῶν τῆς 1)14 Νοεμβρίου 1913, κυρωθείσης διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 79 Νόμου, κέκτηνται τὴν ἑλληνικὴν ἰθαγένειαν, ὄντες, ἀδιακρίτως ἐθνικότητος ἢ θρησκείας, ὁμοῦ μετὰ τῶν Ὀρθοδόξων Ἑλλήνων πολιτῶν καὶ λοιπῶν τοιούτων ἴσοι πρὸ τῶν νόμων, ἀντίκειται ρητῶς εἰς τὰς προμνησθείσας διατάξεις τῶν ἄρθρων 6, 8 καὶ 37 τοῦ Συντάγματος καὶ ὡς τοιαύτη οὐδεμιᾶς δύναται νὰ τύχῃ ἐφαρμογῆς ἐκ μέρους τῶν δικαστηρίων. (Ἔπειθι τὰς συμφώνους γνώμας τῶν μόνων ἀσχοληθέντων ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου συγγραφέων Α. Σβώλου ἐν τῷ προμνησθέντι ἔργῳ αὐτοῦ σελ. 273 καὶ ὑποσημ. 3 καὶ Θεμ. Δ. Τσάτσου ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ αὐτοῦ παρ. 15 καὶ Κυριακοπούλου ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ περὶ Συνταγματικοῦ Δικαίου). Σύμφωνον γνώμην ὑπεστήριξεν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Ἀγροτικοῦ καὶ Ἐργατικοῦ κόμματος τῆς Ἑλλάδος διὰ τοῦ ἀπὸ 18 Ὀκτωβρίου 1932 ὑπομνήματός του πρὸς τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 114 τοῦ Νόμου 5493 ἀνωτάτην ἐφορευτικὴν ἐπιτροπήν. Ἐν Γαλλίᾳ παραπλησίων κρατουσῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν, τὰ αὐτὰ διδάσκονται. (A. Esmein Etements de droits constitutionel français et compare, **7η ἔκδοσις 1921 εἰς τὸ κεφάλαιον** «La souveraineté nationale et ce droit de souffrages politiques σελὶς 308—309).

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 11 τοῦ προμνησθέντος ΓΠΝΕ Νόμου τὸ εἰδικὸν δικαστήριον ἀποφαίνεται ἄκυρον τὴν ἐκλογὴν διὰ παράβασιν τῶν διατάξεων τῶν νόμων καὶ ἐν γένει διὰ πλημμελείας τῆς ἐκλογῆς, μόνον δσάκις γεννᾶται ἀμφιβολία περὶ τοῦ ἂν τὸ ὁλικὸν ἀποτέλεσμα τῆς ψηφοφορίας ἤθελεν εἶνε τὸ αὐτὸ ἄνευ τῶν ἐλαττωμάτων τῆς ἐκλογῆς περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν ὁποίων πείθεται τὸ δικαστήριον. Ἐν προκειμένῳ δὲ καὶ ἡ ἀμφιβολία αὕτη βασίμως γεννᾶται διότι ἡ διαφορὰ τῶν ψήφων μεταξὺ τοῦ πρώτου ἀνακηρυχθέντος βουλευτοῦ τῆς περιφερείας τοῦ Προτοδικείου Θεσσαλονίκης Δημ. Εὐθυμιάδου (λαβόντος ἐν συνόλῳ ψήφους 37670) καὶ τοῦ πρώτου ἐπιλαχόντος Γ. Κονδύλη (λαβόντος ἐν συνόλῳ ψήφους 33189) ἀνερχομένη εἰς 4481 ψήφους, εἶνε μικροτέρα τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κεχωρισμένως ψηφοφορησάντων Ἰσραηλιτῶν ἐκλογέων, ἀνερχομένων εἰς 7782 ψήφους. Ὅθεν κατ' ἀκολουθίαν ἁπάντων τῶν ἀνωτέρω ἀκυρωτέα ἐστὶν ἡ διενεργηθεῖσα κατὰ τὴν 5ην Μαρτίου ἐ. ἔ. ἐκλογὴ βουλευτῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης εἰς δύο κεχωρισμένους ἐκλογικοὺς συλλόγους ἐπὶ τῇ βασίμῳ κρινομένῃ ὑπὸ συζήτησιν ἐνστάσει.

Διὰ